

מאריה של היא כוכב הסרט האוסטרי הגשר האחרון. הסרט עצמו אינו בעל ערך מיוחד: סליל חדש בערימת סרטי ההתנצלות שהופקו לרוב בגרמניה ובאוסטריה מאז 1945. הגרמנים, מודה הסרט, היו רעים, אבל לא כולם, על כל פנים, השחקנית של היתה נפלאה, לכל הדעות, ומשקה זיכה אותה בפרס הראשון.

לא היה זה מקרה כי דוקא מריה של, ששהתה בקאן במשך כל הפסטיבאל (היא הופיעה גם בסרט גרמני שהוצג בו) היתה הכוכב היחיד ממין-נקבה שלא ניסה בכל מיני תחבולות לעשות לעצמו פרסומת זולה. היא לא התפשטה על חוץ-הים, לא התהוללה בנשפים ולא התאמצה לצוד עתונאים. הם נפלו קרבנות לקיסמה מבלי כל מאמץ מצדה. הגברת הפעוטה בתמונה שמשמאל היא קיו מה'צ'יקו, גיבורת הסרט היפני ג'יגוקו מון (שער הגיהנום). תרומתה הגדולה ביותר של יפן לפסטיבל, בניגוד לסרט האוסטרי לא היה זקוק המוצר היפני למשחק-כוכב כדי לעשותו מעניין. הוא היה יצירה מושלמת: הצבעים, העלילה, המשחק, הביים, העריכה, המוסיקה — הכל היה עשוי בטעם שפיר שבשפירים. קיו מה'צ'יקו הצטיינה גם הפעם, כמו בסרטה הקודם ראשומון המיוצג עתה בישראל. הסרט לא זכה בפרס הגדול, שנפל בחלקו של מעתה ועד עולם האמריקאי.

שני הקטנים

הסרט שבו נפתח הפסטיבל נקרא עטרה מתחת למים והוצג על מסך רחב פי 2½ מו הרגיל, בשיטת "סינמא-סקופ", אשר אינה משיגה, בניגוד למה שסבורים רבים, של מצלמת ה"סינמאסקופ" מגיעה כמעט לזווית-הראיה של עין האדם — כ־160 מעלות.

אולם יתרון טכני זה לא עמד למוצר ההוליוודי השיגרת, הילדותי, שמרובות בו הנשיקות והסנוקרות מתחת למים ומעליהם. קרקע־הים נתגלה כפוטוגני מאד, אבל העלילה לא היתה יכולה להתפאר באותה התכונה. הרוסים לא הציגו את סרטיהם על המסך הרחב, הסתפקו במריחת המסך הרגיל בצבעים נאים. אחד מסרטיהם היה גדולה של חארניה. הכל ציפו, לאחר הכרזתו של הבמאי אלכסנדר רוב סרטי ארצו יטפלו מעתה באהבה, למשהו חדש לחלוטין. אכן, הסרט היה סיפור אהבה, ובו משולש מעניין: הבעל, האשה והקולחוו. העלילה לא היתה בעלת חשיבות ולאחל שאינם כועסים על שמגלים להם את סוף הסיפור אפשר ללחוש כי בדקה האחרונה — לאחר התלבטויות רבות — נופלת האשה לזרועות הקולחוו והשניים רואים אושר רב בחייהם.

שני הגדולים

הסרטים על בד הריביירה

מאת מיכאל אלמז, שליחו המיוחד של "העולם הזה" לקאן

עצם הישגהן לפסטיבל היה כבד-חינת חידה בעמודים אלה מראה לך, העולם

הזה" תמונות אכ"סקלוסיביות ממכה מן הפרטים שהוצגו או השנה בקאן. אולם גם מן המב-חר המוצמץ המור-גש בעמודים אלה אפשר לעמוד על דרכיה שד תעשיית הסרטים בכל חלקי העולם לעתיד — בידי הגדולים הוא הוכתה למבשר ב-מחמה הקרה זו-נחת את ייעודה ה-

במשך שבועיים נגודו על מסך הכסף של אולם-הפסטיבלים הגדול בקאן למעשה מחמישים סרטי כגודל רגיל ועשרות רבות של סרטים קצרים. היה זה הפסטיבל ביותר בינלאומי ביותר זה שנים רבות. הודת להשתתפותה הפעם של ברית-המועצות. כרגיל בפסטיבל כזה היו הפרטים בני איכות ית. שונות: טור-ביים, בינוניים ור-עום, השנה היה מספר הסרטים ה-טובים מוצמץ, וחבר השופטים המושבעים נאדן לראות-שורה מותר לאמן להגיע למסקנות ארוכה מן הרגיל של יצירות אשר

(ראה שער)

הכוכבים באו בחייל גדול ועצום. מן המזרח הרחוק — שחקניות יפאניות כמעט-גנסיות בלבוש קימונו ססגוני; הודיות בריאות-בשר, גם הן בלבושן הלאומי ובסנדלי-עור קלים. שחקני המערב היו פחות אכזזיים בלבושם, אולם, מאחר שהיו יותר ידועים למרבית אורחי הפסטיבל, משכו יותר שיימת לב, הירבו להצטלם. היתה זאת, ללא כל ספק, התקהלות מפוארת שכמה וכמה שחקניות יפות, כמו למשל דיאנה דורס האנגליה הבריקו בה.

כאשר הגיעה השחקנית דורס לקאן, מיד ניתן לה "טיפול פסטיבאלי" מתאים. היא צולמה מכל הזוויות האפשריות ובכל התלבשות האפשריות, מהן אחדות שהיו כמעט בלתי-אפשריות. היא לא נהנתה במיוחד מן הטיפול המיגע, אבל, ידעה כי הוא הכרחי למי שרוצה לשמור על מקומה בעולם הקולנוע ואף לשריינו.

גם הקהל באולם הפסטיבל, חברי-המשלחות הלאומיות השונות, עתונאים וסתם סקרנים ששילמו חמש לירות כדי לחוות בכל הצוגה, היה אליגנטי ביותר. ערב ערב היתה התלבשות החגיגית חובה. הגברים הסתפקו בשחור — פרט לשחקן גרמני שבא בסמוקינג אדום כעין היין, אולם הנשים החליפו את שמלותיהן — ואת בשמיהן — מדי ערב. לפני ההצגה היה כמעט לכל אחד מן הנוכחים באולם יום עמוס: מסיבות-קוקטייל, טיולים, אסיפות, הצגות שלא מן המניין. לפנייהם היה לילה גודש: תוכנית סרטים, ארוחת חצות, לרוב נשף ריקודים. רב היה הרצון לראות סרט טוב, מעניין, במרכזה של יממה מיגעת כזאת.

רצון זה לא בא על סיפוקי אלא לעתים נדירות בפסטיבל השנה. ערב אחר ערב, כמעט במשך כל הפסטיבל, נגולו על בד אולם ההצגות סרטים שאחזים מהם הרדימו את הקהל. מדינות שלא יכלו לשלוח סרט משובח לקאן, מכיוון שתפוקתן קטנה, הסתפקו במה שהיה להם,

שמו של גבריאל פיגוארה, צלם הסרט נער הערפל, זכה לתשואות רמות לכשהופיע בכתיבות. אולם למראה המלה "סוף" לא מחא שום אדם כפיים. מקסיקו, שנתנה לעולם אסיר-תודה פרטים משובחים רבים, ניסתה הפעם את כוחה בדראמה פסיכואנליטית: הרבה פסיכיות ומעט מדי דראמה. בתמונה נראים דולורס דל ריו כאחת התמונות הנאות בסרט. צילומים מעין אלה הוכיחו שוב כי פיגוארה צלם ממדרגה ראשונה, אבל לא הצליחו להציל את הסרט המשעמם.

מקסיקו